

Tôi không còn là em anh nữa.

— Vâng, tôi xin lỗi cô. Phiền cô trình với ông Hoàng là tôi đang mệt, chưa đi được.

— Hai nhân viên an ninh đang đợi anh ngoài thang máy. Lẽ ra họ vào bắt anh, song tôi khẩn khoản yêu cầu họ đợi anh để tôi vào báo tin cho anh biết.

— Bắt tôi ? Tôi làm gì mà bắt ?

— Tôi không biết. Anh sẽ hỏi ông tổng giám đốc.

Cử chỉ phờ phạc, Lê Tùng khoác áo sơ mi nhàu nát vào mình. Huệ Lan nhìn chàng bằng cặp mắt đờ đẫn. Chàng biết nàng đang giận chàng đến cực độ. Kề ra nàng là người đàn bà có học và bình tĩnh, nếu không, cơn ghen thịnh nộ còn gây ra nhiều sự đổ vỡ tai hại hơn nữa.

Ra đến hành lang, Lê Tùng gặp hai người mặc vét tông sẫm. Phía sau cầm cộm chừng tỏ có súng lục. Sau bao năm phụng sự cho Sở, chàng không ngờ lại đi đến kết quả bạc bẽo ngày nay.

Thấy chàng, hai người mở cửa thang máy. Không ai nói với ai một lời. Nét mặt Lê Tùng đanh lại. Chàng trở nên bình tĩnh và lì lợm khác thường.

Lê Tùng được đưa vào cửa sau ở đường Tự do để vào Công ty Điện tử, trụ sở trung ương của ông Hoàng. Tuy nhiên, chàng không được lên phòng ông Hoàng. Một trong hai nhân viên an ninh nói với Lê Tùng :

— Mời anh vào bàn giấy ông tổng thanh tra.

Tổng thanh tra của Sở Mật vụ là Văn Bình.
Z-28. Lê Tùng không ưa gì Văn Bình. Từ lâu,

chàng vẫn phục tãi Văn Bình, người được toàn thể nhân viên của Sở coi là cán bộ điệp báo ưu tú nhất, song chàng thích được gần ông Hoàng hơn. Dầu sao ông Hoàng cũng đã lớn tuổi, giàu lòng khoan hồng và tha thứ, không khắc nghiệt, bởi bèo ra bọ như Văn Bình.

Cửa phòng giấy mở ra, bức ảnh thiếu phụ khỏa thân diêm dúa và khiêu khích đập vào mắt, làm Lê Tùng trở lại bình tĩnh. Song cái ghế bành đồ sộ sau bàn lại không có người ngồi. Quỳnh Bích đang đánh máy ngừng đầu lên.

— À, anh Lê Tùng.

Lê Tùng đáp :

— Chào cô. Nhân viên an ninh vừa đến nhà kêu tôi, bắt lại Sở có việc gấp.

— Vâng, tôi đã biết chuyện ấy. Song anh Văn Bình còn ở trên phòng ông Hoàng. Mời anh xuống cầu lạc bộ ngồi đợi.

Lê Tùng gọi chuyện :

— Cô đã biết chuyện gì chưa ?

— Tôi chỉ biết anh bị gọi tôi thôi. Còn nội dung, thú thật tôi chưa rõ. Nhưng tôi chắc là lời thôi lắm. Gần sáng, ông Hoàng sai vệ sĩ đi tìm Văn Bình. 8 giờ sáng, tôi đến Sở đã gặp Văn Bình trong phòng giấy, vẻ mặt bức bối, trên bàn có tập hồ sơ cá nhân của anh. Lê thường, Văn Bình đi làm rất muộn, đôi khi gần 12 giờ trưa mới tới, và ít khi cau có như thế. Tôi có hỏi chuyện gì thì Văn Bình quắc mắt «Cớ hỏi nhiều quá ! Yêu cầu cô dễ yên cho tôi làm việc. Lê Tùng biên thủ một số tiền lớn trong mật quỹ, có biết không ? »

Nhìn Lê Tùng bằng cặp mắt ái ngại, nàng tiếp :

— Có thật anh lỡ tiền quỹ không ?

Lê Tùng gật đầu :

— Vâng, gần một triệu. Tôi thua bạc hết rồi.

Chàng ra ngoài, tới câu lạc bộ. Hai nhân viên an ninh lui lũi theo sau. Chọn một cái bàn trong góc, Lê Tùng ngồi xuống, gọi rượu. Song chàng gọi ba, bốn lần, không ai tới.

Câu tiết, chàng dẫn tay xuống bàn :

— Quản lý điếc à ?

Viên quản lý, thân hình hộ pháp, khệnh khạng bước lại. Hôm qua, Lê Tùng suýt ầu đả với hắn. Lần này, chàng quyết cho hắn một bài học. Viên quản lý chưa kịp thủ thế, Lê Tùng đã giáng một đòn cực mạnh vào giữa mặt. Khối thịt nặng gần trăm cân lao đảo như cây liễu trước cơn bão lớn. Lê Tùng bồi thêm một ngọn cước vào bụng. Hắn ngã lộn vào quầy rượu, ly chén vỡ loảng xoảng. Hai nhân viên an ninh tiến lại, chĩa súng quát :

— Lê Tùng, anh không được làm dữ.

Lê Tùng cười sáng sặc :

— Hừ, khẩu súng của anh chỉ giết nổi con ruồi mà thôi. Có giới cứ bắn đi.

Bỗng máy phóng thanh ở góc phòng kêu oang oang :

— Yêu cầu anh Lê Tùng lên ngay phòng tổng thanh tra.

Lê Tùng nhún vai, cầm ly huyết ky ở bàn bên không biết của ai nốc cạn một hơi. Tay chân chàng ngửa ngáy, chàng phải đánh lộn một lúc mới người được cơn giận. Rồi không cần đề ý đến lệnh do máy phóng thanh truyền ra, chàng kéo ghế, và quát mấy cô hầu bàn :

— Mang ra đây một chai rom.

Một thiếu nữ ngồi sau quầy nhìn chàng, mặt tái mét. Lê Tùng sáng giọng :

— Một chai rom. Còn đợi gì nữa.

Run run, thiếu nữ đưa chai rom mới tinh cho chàng. Chàng ghé cổ chai vào mép bàn, đập vỡ, rồi tu ừng ực, rượu chảy xuống áo ướt sũng.

Máy phóng thanh lại giục :

— Lê Tùng. Bảy giờ không phải là lúc say rượu. Yêu cầu anh rời câu lạc bộ ngay.

Lê Tùng đá cái bàn ngã lăn ra, giọng thách thức :

— Hừ. Văn Bình ! Rồi anh biết tay tôi.

Nói đoạn, hắn lừ lừ ra ngoài hành lang.

Cửa phòng mở ra, Lê Tùng thấy Văn Bình ngồi diềm nhiên sau bàn giấy, trên miệng vắt vẹo điếu Salem vừa đốt. Đứng bên, Huệ Lan cúi đầu xuống đóng hồ sơ, cố tình tránh cặp mắt giận dữ của Lê Tùng.

Văn Bình buông bút xuống, mặt nghiêm nghị :

— Anh Lê Tùng, vâng lệnh ông tổng giám đốc, tôi báo anh biết là anh vừa phạm một lỗi nặng.

Lê Tùng cười nhạt :

— Tội biên thủ. Vâng, tôi xin nhận tội. Anh cứ đem tôi ra tòa.

Văn Bình ném điếu thuốc xuống đĩa gạt tàn :

— Anh dư biết rằng Sở Mật vụ không bao giờ đưa nhân viên ra tòa, vì như thế làm lộ bí mật. Nhân viên của Sở không phải là công chức của chính phủ. Trên giấy tờ, ông Hoàng là người vô danh. Cho nên, đối với kẻ phản bội, chỉ có một hình phạt : giết.

— Tôi không phản bội.

— May cho anh là chưa phản bội. Anh chỉ mới ăn cắp mắt quý. Bắt đầu từ phút này, anh bị đuổi khỏi Sở. Vì nhân đạo, vì nghĩa tình anh đã giúp Sở được nhiều việc đáng khen, ông Hoàng quyết định làm nơ cho anh.

— Cám ơn.

— Anh có thể ra về được rồi. Tôi hy vọng anh sẽ có dịp làm lại cuộc đời mới.

Lê Tùng chống nạnh, giọng ngang tàng :

— Chuyện riêng của tôi, không cần anh can dự đến.

Văn Bình mỉm cười :

— Anh nói đúng. Từ lâu, tôi mới được nghe một lời nói hùng hồn như thế. Từ lâu, anh không ưa tôi. Thật ra, tôi cũng không ưa anh, chẳng qua ông Hoàng bắt tôi điều khiển anh nên tôi phải tuân lệnh. Giờ đây, anh không còn là thuộc viên của tôi nữa. Là đàn ông, chúng ta nên tìm cách giải quyết sự bất hòa này.

Lê Tùng trợn mắt :

— Anh định gây sự phải không ?

Văn Bình vẫn cười :

— Anh lầm rồi. Tôi chỉ muốn dạy anh thêm vài đường quyền nữa.

Huệ Lan xen vào :

— Em xin anh Văn Bình. Lê Tùng say rồi, mắt cả trí khôn nên xúc phạm đến anh.

Lê Tùng quát to :

— Yêu cầu cô mặc tôi. Nghe anh em trong Sở đồn anh Z 28 giỏi võ, nên tôi hy vọng được chỉ giáo.

Văn Bình tiến đến trước mặt Lê Tùng, ôn tồn :

— Nhường anh ra tay trước.

Lê Tùng quạt vào mặt Văn Bình một trái dấm

ghê gồm. Văn Bình đưa tay gạt. Đối phương loạng choạng không đứng vững. Văn Bình phá lên cười :

— Mỏi có thể mà anh đã thua rồi à ?

Lê Tùng đá móc vào ngực chàng. Chàng lại gạt cái nữa. Lê Tùng ngã chúi vào ghế sa lông. Lê Tùng chưa kịp đứng dậy, Văn Bình đã xắn tới kéo đối phương lên, tát mạnh vào máng tang. Máu chảy ra đỏ lôm một bên mặt.

Lê Tùng rú lên, rút dao cầm lăm lăm. Lưỡi dao xẹt qua cánh tay Văn Bình. Chàng né người, đánh mạnh vào cườm tay Lê Tùng. Con dao văng lên bàn, kêu keng một tiếng. Văn Bình lượm dao trả cho Lê Tùng :

— Thôi, anh đã có dịp thử sức rồi. Nếu anh muốn trả thù, chịu khó về học thêm vài ba năm nữa.

Mặt đỏ bừng, Lê Tùng bước ra cửa. Trước khi từ giã, chàng quay lại nghiêng rặng :

— Văn Bình, tôi với anh là kẻ thù không đội trời chung. Thế nào tôi cũng giết anh, và sẽ ném xác anh xuống sông Sài Gòn. Nếu không, tôi sẽ không mặt mũi nào sống trên cõi đất này nữa.

Không đáp, Văn Bình quay lại bàn giấy. Chàng ôn tồn bảo Huệ Lan :

— Nề cô nên tôi nương tay. Lần sau, tôi sẽ không khoan hồng nữa đâu.

Lê Tùng nện giầy cồm cộp ra thang máy. Văn Bình thản nhiên châm điếu Salem khác. Trong khi ấy, ông Hoàng lẳng lặng ngồi trước máy vô tuyến truyền hình, theo dõi cuộc đọ sức. Khi thấy Lê Tùng ra về, ông mỉm nụ cười bí mật, và lăm lăm một mình :

— Thế là xong giai đoạn đầu tiên.

